

GÖRÖGKATOLIKUS HÍRLEVÉL

MISKOLCI
EGYHÁZMEGYE

VI. évfolyam 11. szám

2018. november

„Kicsoda olyan, mint az Isten?”

Szülőfalumban, Rakacán a templom hajójában a szószék felett egy festmény van, amely Szent Mihály arkangyal és Lucifer küzdelmét ábrázolja. Alatta fényel megvilágítva a címben jelzett kérdés van.

Miért íratatta alá Kisfalusi János atya ezt a mondatot? Az igehirdetésben elhangzó tanításból, a hittani ismereteim bővüléséből tudom, hogy a jó angyal Michael, Mihály nevének ez a jelentése. A név birtokosa meg van győződve arról, hogy akinek szolgál az Igaz. Bízik benne még akkor is, amikor a titkot nem érti, de szolgálja az Istent, és az emberek üdvösségét.

Gyermekkoromnak az angyalokról meghatározó élményét adta ez a festmény, ami a mai napig is elkísér. Sokatmondó üzenetet olvastam ki ebből. A harcot, a küzdelmet, és a győzelmet.

„Akkor nagy harc támadt a mennyben: Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni... Letaszították a nagy sárkányt, aki maga az ördög, a sátán.” (Jel 12,7).

Erről maga Jézus is beszélt: *„Láttam a sátánt, mint villám bukott le az égből.”* Miért volt ez a harc a jó és rossz angyalok között? Talán éppen Jézus miatt, aki megjelent az angyalok előtt istenemberi mivoltában és a legfényesebb angyal – *Lucifer: Fényhordozó* – vezetésével fellázadtak és kimondták az ellenkezés szavát: nem szolgálunk olyan valakinek, aki alacsonyabb rendű, mint mi. Nyilvánvaló a pártütők lázadása, nyilvánvaló az Istentől való elszakadásuk, nyilvánvaló a bűnük.

Van egy német mondás: *„Ha valaki az igaz Istent kiutasítja életéből, a pótistenek betolulnak a helyére.”* Igaz ez az angyalokra és az emberekre is.

Pál apostol belső vívódásáról így ír: *„Igaz ugyan, hogy testben élünk, de nem test szerint harcolunk, mert harci fegyvereink nem földiek, hanem isteni erejűek és erődítmények lerontására is képesek. Velük cáfoljuk meg az érveléseket és minden önhittséget, amely Isten ismerete ellen lázad, sőt velük szorítunk minden értelmet a Krisztusnak tartozó hódolatra.” (2 Kor 10,3-5)*

A lélek a lélek fegyvereivel harcolhat, ember emberi módon küzdhet, hogy Isten igaz ügye, és az emberek üdvösségének munkálása diadalra jusson. Minden lelketlenség és embertelenség azonban megbosszulja magát. Nem lehet következmények nélkül Isten ellen lázadni.

Szent Mihály arkangyal példája is segít abban, hogy az Istenbe vetett bizalom, az erős elhatározás és a küzdelem vállalása győzelmet hoz.

Ferenc pápa azt mondta az őrzőangyalokról, hogy ők iránytűk, akik vezetnek tekintetünket, elkísérnek, megóvnak bennünket, segítenek az előrehaladásban és megmutatják hová kell eljutnunk. „*Íme én elküldöm angyalomat, hogy előtted menjen, őrizzen téged az úton és vezessen arra a helyre, amelyet neked szántam.*” (Kiv 23,20-23)

A döntés azonban mindig a mi kezünkben marad. Három veszély is fenyegethet bennünket ebben a közömbössé váló világunkban: nem akarunk haladni, könnyen eltévedhetünk, illetve letérhetünk a helyes útról.

Isten kegyelmével, Szent Mihály lelkületével, látnunk kell a kísértéseket, a földi és örökéletünkre leselkedő veszélyeket és a belé vetett hittel és bizalommal álljunk helyt, hozzunk döntéseket a győzelem megalapozott reményében. Akkor a mi külső és belső küzdelemünkben is a jó, a szép, és az igaz, azaz a szent fog győzni.

Gulybán Tibor
parókus

Ikon és teológia

Az ikon tisztelete ma

Ha a hívő az ikonokat egy meghajlással és egy csókkal üdvözli, ha egy gyertya meggyújtásával és tömjénezéssel tiszteli meg, akkor az már nem egy fatábla egy festett képpel, hanem tisztelet az ábrázolt személynek.

Milyen kapcsolat van az ikon és az ábrázolt személy között?

Biztos, hogy igazuk van az ikonoklasztáknak, ha egyfajta bűvös egyenlőséget elvetnek. De van olyan hasonlóság, amely a mintaképet és a képmást összeköti: a festménynek ez a hasonlósága az előképnek, a prototípusnak egy részesedési jellegét ábrázolja.

Ikon és teológia

Ezt a gondolatot a metexiszről, a részesedésről szintén Platón fejtette ki: az érzékelhető dolgok (amelyek járulékosak és változékonyak) részesülnek a nem változó lények létéből. Az érzéki világ utal a tulajdonképpeni valóságra, a mintaképhez való ragaszkodásra, az ideavilágra, vagy másképpen mondva: az ideális létező (a prototípus) jelen van az empirikus tárgyban, de éppen csak tökéletlen módon valósul meg. Ebben az értelemben mondhatta Sztudita Tivadar, hogy a mintakép jelen van az ikonban.

Bizonyos, hogy ez nem egy olyan jelenlét, mint Krisztus jelenléte az Eucharishtiában. Bizonyos hasonlóság van: egy másik valóságra utaló külső jelzésről van szó. A zsinat kimondta: a szenteket ábrázoló ikonok titokzatos módon jelenlévővé teszik őket.

Az ikon egy szellemi jelenlét helye. (A teológusok beszélnek intencionális, vagy pneumatikus jelenlétről: ez egy olyan jelenlét, amelyet a Szentlélek kieszközöl. Isteni energiákról is beszélnek, melyek az ikont megszentelik). Nyilvánvaló, hogy Isten kegyelme leereszkedik egy ikonra és benne tudunkra adja magát.

A mintakép és a képmás közötti összeköttetés (a hasonlóság kapcsolata) jellegzetes módon a név által van elkészítve és biztosítva: egy ikon a név felírásán keresztül szenteltetik meg, és ezt a feliratot az ember tulajdonképpeni felszentelésként szemléli.

A Niceai zsinat kimondta (amelyben Bazilt idézték): „*A tisztelet, amit a képek iránt tanúsítanak, átmegy a mintaképre*”. Egyúttal az atyák hangsúlyozzák, hogy meg legyen különböztetve az imádás, amit egyedül az isteni természetet illeti meg, és a tisztelet, ami minden megszentelt dolog iránt tanúsítható: a szent kereszt képe, a szentek ereklyéi, az evangéliumos könyv.

A szentek helyes tisztelete végeredményben Krisztusra vonatkozik. A keleti kereszténységben a szentek kultusza mindig liturgikus keretek között marad: a szenteket példaképként csodálják, családtagként tisztelik (a keleti egyházban a szentek közösségét sokkal erősebben tudatosították, mint nyugaton), és Istennél közbenjáróként értékelik, himnuszokban magasztalják és imában szólítják.

Pacsai János

Lelkiatya óálaszol

Az én egyházam

Egy - szent – katolikus - apostoli

Istent elfogadom, de Egyház nem kell! Szeretem az emberiséget, de az embereket ki nem állhatom! Szeretem az egyházat, de a parókiát nem. Szeretem a parókiái közösséget, de a híveket nem. Szeretem az embereket, de a híveket nem.

A Szentírás egyértelmű tanúságot tesz, hogy **az Egyház Isten népe**, az Egyház Isten lakóhelye, az Egyház **Krisztus Teste**, az Egyház Krisztus menyasszonya, hogy az Egyház olyan fontos szerepet játszik a megváltásunkban, mint Noé bárkája a vízözönben!

A parókia, mint kapcsolat egyesít bennünket az Egyházzal, az Egyház a Szentháromságos Isten közösségével, és Krisztus teljessége mindent betölt.

A parókia, ahol az ember igazi sorsa feltárul, valódi emberi természetünk részesül, megerősödik, vigaszt, szeretetet, bátorítást kap Istentől, vagyis az Isteni természetben. Az Egyház anyává válik, hiszen a mi mennyei Istenünk felbátorít erre és Anyaszentegyházzá válik.

Az parókia túl kicsinek tűnik, az éneklésünk nem mindig szívet emelő, talán botladozva követjük Krisztust, érzelmeinket nem mindig a Halleluja pengeti, vallásos mértékben talán nem vagyunk szuperek, de mindennek a középpontjában Isten áll.

Az parókia feladata, hogy inspiráljon bennünket Isten imádatában, Krisztus szolgálatában. Krisztus helyreállítja az emberben Isten imádatát. Hiszen a Szentlélek kegyelme gyúrt bennünket össze. Ez a parókia, ahol mindenki fel tudja venni a saját keresztjét, és követni tudja Krisztust. Az igazi Isten-tisztelet nem az ember találmánya, hanem az Isten ajándéka Jézus Krisztusban. Láttuk az igazi vilárosságot, megtaláltuk az igaz hitet, vettük a mennyei Szentlelket, csak Isten imádata menthet meg minket! Egyszerűen fogalmazva az egyházban Krisztus van közöttünk, ő a mi Istenünk, életünknek, tetteinknek a középpontja, semmit sem tehetünk nélküle, az Ő igazságában szolgáljuk Istent. *„Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh „mely igen boldog! (Péld29,18)* A hívek, a pap törődnek egymással, mert Isten előbb szeretett minket.

A parókia ideális hely Isten parancsának teljesítésére. Ezek nem egyszerűen egyházi kapcsolatok, hanem a szeretetnek a színtere. Az intézményes egyház helyett jobban szeretem az életet kifejező szervezetet, emberi testet bemutatni, hiszen a parókia egy élő valóság.

Lelkiatya ólászol

Ezt az életet Püspök, Pap nélkül nem lehet élni, hiszen Krisztus teste nem tud megfelelően növekedni! Az Egyház, Krisztus élő teste. Az Egyház az Egyházközségeiben él. Ennek a testnek a feje Jézus Krisztus, és nekünk, tagoknak vele kell egyben élni. Ez a **növekedés az életünknek a legfontosabb prioritása**. A főből Krisztusból, hierarchikus rend szerint árad a kegyelem, Isten ereje. Krisztusból a Püspökök felé, a Püspökökből a Pap felé, a Paptól a hívek felé. De a test, a tagok, egymást is éltetik és növelik. Ez a belülről fakadó életerő, a karizma, Isten ajándéka. Ezt a hívek, a tagok egymásnak adják, hogy Krisztus teste belülről is növekedni tudjon. Az egyházban kétféle mozgás van: egyik: felülről lefelé, Krisztusból a hierarchikus rend szerint, a másik: belülről kifelé, a tagokból, a tagok iránt (karizma), hogy növekedni tudjon az Egyház teste, míg a Fövel össze nem nő, magával Krisztussal!

A tagok, akik a bérálásban személyes karizmat kapnak, nem a saját boldogulásukra kapják, hanem, hogy a közösség javára legyenek vele, hogy Krisztus misztikus teste növekedni tudjon ettől.

A parókián a világ polgáraiként, de már Krisztus égi országában (az istentiszteletek révén) tartózkodunk. A világi gondolkodásban a jó emberség elérése a cél. Isten országában a Szent ember elérése a cél. Az Isten tiszteletben élő ember életének középpontja Krisztus, aki körül forog az élet, időben és térben. Ebből a világból Isten országa felé halad az élet. Nagy kihívás ez, hogy ne e világba akarjunk berendezkedni, hanem Isten országa felé mozdítsuk az életünket.

A parókia számunkra Isten háza, és mi, akik az Egyházközségben élünk, Isten házában élünk, arra kaptunk meghívást, hogy Isten népe legyünk, Krisztus családja, akikben a Szentlélek megmarad, a hit, a remény, a szeretet révén. Arra vagyunk hívatottak, hogy együtt az emberiség egy közösséget alkotva Istennel, megbékéljen.

Krisztus a parókiái közösségbe hív bennünket, hogy saját életét megossza velünk. Ezért fontos, hogy az Isten tiszteletekbe bekapcsolódjunk, hogy az Egyház-község végezze a szertartásokat, mert ezek oda emelnek bennünket, ahol Krisztus van. Emlékezzél meg rólam, Uram, midőn eljössz a Te országodba. „**Ő azt felelte neki:» Bizony, mondom neked: még ma velem leszel a paradicsomban!**«” (Lk 23,43) Ez az egyházi élet, ami értékes kincs számunkra. A parókiának, az egyháztagságnak mindig tükröznie kell az Egyház szentségét, azt a valóságot, ami túllép önmagunkon, hogy Istennel együtt lehessen.

VERS

Mészáros Zsolt: Halottaink emlékére

Vannak, akik hazatértek, már nyugodtan pihennek,
Mások, őket siratják éppen kint a temetőben.
Kint járva a sírhalmok közt, most lehajtott fejjel,
Mindazokra gondolok én, kiket elvesztettem.

Mécseseknek forró lángja, lobog tán örökké,
Ez jelzi, hogy nem feledünk sohasem el többé.
Mindig velünk voltatok, vagytok és lesztek,
Hiszen a mi emléünkben Ti mindig is éltek.

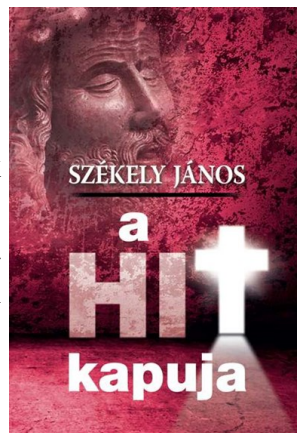
Lehattetek: papák, mamák, gyermekek vagy hősök,
Ki már szülőföldben nyugszik, létetek már örök.
Most is rátok gondolunk, mécsesünk meggyújtva,
Szívünk tiszta melegével, felétek fordulva.

A Kegytárgybolt ajándata

Megjelent a 2019. évi Ikon-naptár, illetve a Centenáriumi naptár.

Jelen kötet a középiskolás és a felnőtt fiataloknak szól. Amint címe is érzékelteti, utat nyit a hit felé, megalapozza a hívő érdeklődést és a döntést a katolikus hit elfogadása mellett. Hangvétele nagyon személyes; a párbeszédre való készség, a lelkesedő ökumenizmus jellemzi.

Missziós Iroda

Karácsonyi adománygyűjtés

A Görögkatolikus Missziós Iroda
karácsonyi adománygyűjtést szervez.

Szeretettel várunk minden olyan játékot, ruhát, könyvet,
amire már otthon nincs szükség.

Az adományokat a Görögkatolikus Missziós Irodában adhatják le.

Cím: 3526 Miskolc, Szeles utca 35. szám

Telefonos elérhetőség: 06 46/792-713

A nehézségben élő családoknak,
gyermekeknek is legyen ajándékuk, örömük Szentestén.

Missziós Iroda

MOCORGÓ

Baba—mama foglalkozás

Szeretettel várunk minden anyukát és babáját (0-3 éves korig),
a Missziós Irodában!

(3526 Miskolc, Szeles utca 35.)

Novemberi foglalkozások időpontjai:

2018. 11. 07. (szerda): 16:30-17:15

2018. 11. 28. (szerda): 16:30-17:15

Ölbeli játékok, mondókák, énekek,
kötetlen játék, beszélgetés...

Érdeklődni lehet: Bárányné Nagy Melindánál 06-30-630-5202

Szent Márton története

Valamikor réges- régen élt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, Márton. Márton édesapja katona volt. Ő is szeretett volna katona lenni és jelentkezett a római hadseregbe. Sisakban, páncélban, lóháton ülve kardozott bátran a csatákban. Bátorsága mellett jószívű is volt, ezért katonatársai megszerették őt.

Egy napon meglátott az út szélén egy koldust. Hideg volt, a szegény koldus, reszketett, fázott, amikor megszólította Mártont:

—Segíts rajtam, megvesz az Isten hidege!

Márton levette köntösét, kardjával kettévágta és az egyik felét a didergő koldusra terítette.

Később, amikor Márton lefeküdt aludni, különöset álmódott. Álmában Jézust látta, és a vállán az a fél köpönyeg volt, amit ő adott a koldusnak.

Márton ennek hatására otthagyta a hadsereget és pap lett belőle. Nagyon szerették mindenütt, mert jóságos volt és mindenkinek segíteni próbált. Az emberek hamarosan meg akarták választani püspöknek. Márton nem akart püspök lenni, ő ezután is egyszerű életet akart élni. Ezért elbújt az emberek elől, hogy ne találják meg. Képzeljétek, milyen jó búvóhelyet talált! A libák közé bújt el, az ólban!

De a libák nem maradtak csendben, hangosan gágogtak, és gágogásukkal elárulták Márton búvóhelyét. Így az emberek megtalálták és mégiscsak püspök lett belőle, de ezután is ugyanolyan jóságos és szerény maradt, mint előtte. Nagyon sokat segített a szegényeknek és az emberek egész életében nagyon szerették őt.

GÖRÖGKATOLIKUS HÍRLEVÉL

A cikkeket vagy véleményüket a következő e-mail címre várjuk: missziosiroda@gmail.com

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. Lapzárta: előző hónap 25.

Kiadja: A Miskolci Egyházmegye Missziós Irodája — MI

Ezt a hírlevelet Csoma Zsuzsanna szerkesztette. (tel.: 06 46/792-713)

Felelős kiadó: Juhász Géza első helynök (tel.: 06 30 7426266)